

Utringer, som nylig bleve fremførte af den høitæredede Indenrigsminister angaaende de Betjente af Landstutteriet, som have faaet deres Afsted. Jeg har tilfældigt havt personlig Leilighed til at kjende disse Folk i mange Aar, og det er ganske vist, at de have opfyldt deres Pligt paa en særdeles tilfredsstillende Maade, ja nogle af de Eldre ere endog saa for en stor Deel Skyld i, at flere virkelig værdifulde Hingste bleve bevarede under Krigsaarene, idet de bragte dem hertil fra Slesvig, hvorved de bleve sikrede. Det er ubtalt af Udvalget, at man troede bedre at virke for disse Mænds sande Vel ved at give dem eengang for alle et Gratiale end ved at give dem en aarlig Pension; men om dette er rigtigt, vil naturligvis afhænge af, hvormeget man vil give dem, og jeg troer, at det ærede Thing ikke vil finde, at det er ubilligt, naar jeg tillader mig at bede det at holde sig til, hvad der er foreslaaet under Nr. 6, idet jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at det ikke er fuldt en Femtedeel af det Beløb, der er kalkuleret efter Ministeriets Forslag.

Indenrigsministeren: Jeg vil kun gjentagende gjøre opmærksom paa, at uagtet det personlige Villighedshensyn ogsaa har sin Berettigelse og navnlig ikke pleier at miskjendes her i Rigsdagen, er det ingenlunde for den paagjældende Fuldmægtiges Skyld, at jeg har lagt Vægt paa Sagen og bestandig vil lægge Vægt paa den, men jeg troer, at det er urigtigt — og den ærede Ordfører har endog saa stærkt det — at gjøre Regjeringen en Værbreidelse, fordi den i et saadant Forhold som dette forbeholder ikke blot sig, men fremfor Alt Rigsdagen frie Hænder. Grunden, hvorfor denne Mand ikke dengang blev ubdømt, er, fordi der da var Spørgsmaal om at omordne Overformynderiet, og han blev først ansat, da dette Spørgsmaal syntes at være begravet, skjøndt det nu senere er vaagnet op igjen. Det er ønskeligt fra Rigsdagens Side, at Saadant skeer, og denne Sag viser, hvor urigtigt det er, naar man mener, at det kun er Ministeriet om at gjøre at faae saa mange faste og høie Gager som muligt, hvilket gjendrivres saa fuldstændigt derved, at man paa den blotte For-

mobning om, at et Forhold staaer for Tour til at omordnes, ikke præjudicerer Spørgsmaalet ved faste Ansættelser, men derimod holder det aabent ved at besørge Forretningerne udførte ved midlertidig Konstitution. Det er ganske det Samme, som er skeet med Hensyn til Stempelpapirsvæsenet, hvor jeg, da der indtraadte Vakance, ikke har besat Embedet igjen, men ladet det bestyre ved en Konstitueret og ventet, indtil Spørgsmaalet kunde finde en Afgjørelse ved det Lovudkast, jeg har forelagt, og som ikke gaaer ud paa at forhøje, men derimod paa at nedfætte Gagerne. Siden jeg er kommen til at nævne dette Eksempel, skal jeg anføre, at skjøndt jeg ikke troer, at dette er en Bedrift, der fortjener stor Tak, kan den dog efter min Formening i ethvert Tilfælde ikke fortjene Utaal, og jeg synes, at det er den Maade, Rigsdagen maa ansee for den ønskeligste, at man søger at ordne slige Forhold saa billigt som muligt og ikke præjudicerer Afgjørelsen, som altid finder større Vanskelighed, saasnart der er ubdømt Mænd med fast Ansættelse. Jeg kan ikke indrømme, at Regjeringen var berettiget til at behandle som Honorar de Lønninger eller Gager, som ere fastsatte for Landbohøjskolen, fordi de ikke alle behøve at være knyttede til langelig Ansættelse. De ere ligesom Gager, og de ere altid blevne betragtede som saadanne af Rigsdagen og Regjeringen, saa at de altsaa gave Ret til Sædtillæg. Jeg tvivler ogsaa om, at min ærede Kollega, Finantsministeren, vil finde sig i en Konvertering af disse Forhold. Naar altsaa en Løn af 200 Rd. ikke er for høi — for lav er den ganske vist ikke — saa gjør man Uret i at nedfætte den til det Halve. Det skulde virkelig være et behønderligt Mennecke, der skulde kunne subsistere ved det ene Embede; det maa være en Tillægsbestilling, uden at der her kan være Tale om Kumulering. Hvis dette Princip derimod her skal anvendes, saa opstaaer der et saadant urimeligt Forhold, som maa rettes gennem Finantsloven.

Rosenvorn: Det er med Hensyn til Uendringesforslaget under Nr. 2 at jeg vil udbede mig Opmærksomhed for et Par Ord. Den Mand, hvorom der her er Tale, raisonnerer